

MOHAI V. LAJOS

Árnyékgyümölcs hull a falakról

Ingeborg Bachmann-nak (11)

„Árnyékgyümölcs hull a falakról,
holdfény festi a házat...”

(Ingeborg Bachmann: Dalok egy szigetről)

A hamuszürke köveken a kráterek
hamuja: más földrésről kerülőutakon
hordta ide a szél, szégyenem, hogy
holdfény festi a házat, ahol az összeroppant

szerelem hervadt rózsaszirmokra lép.
Hótakaró mindenütt; tarts délebbre,
a Fehér-tengernél hajlékod építsd újra,
kelepce voltam, kitől más is szabadulna.

Az én kertemben *árnyékgyümölcs hull
a falakról*: nem volt az soha éden!
Megbarnult diólevél érezte az utam,
mindig vaktában kellett lépnem!

Te itt vagy, az idő meg ott áll

Ingeborg Bachmann-nak (12)

„Te itt vagy, az idő meg ott áll”
(Ingeborg Bachmann: Észak és Dél)

Kihül az idő, mint a lávakő,
kihülnek az ablakszemek éjjel,
kieresztik mérgüket a szelek,
rajtam a sor: elengedlek téged.

Te itt vagy, az idő meg ott áll, és
elemészti a szerelmet végleg.
A búcsú fájdalommal sújt rám,
sújtja a szomorúfűz-sötétet.

Holott némán odavetném magam
a szélfújta mérgek elébe.
Az ablakszemek kihülnek az éjjel:
áldozatok a Hold tenyerében!

Mindig az éj

Ingeborg Bachmann-nak (13)

„Mindig az éj, és soha a nappal.”
(Ingeborg Bachmann: Curriculum vitae)

Az istállók körül azok a kutyák.
Tilos volt odajárni; szalmatüzek,
száraz esték merülnek a felejtés
tavába; csak az életnek van fénye,

szeretned mégis saját fényköröd
kell, *mindig az éj, és soha a nappal.*
A rád kiosztott földrészen lehet
böjtölni, és várakozni az angyallal.

Halotti léptek követik utad.
Az istállók körül azok a kutyák.
Száműzött vagy; a régi sebek helyét
ismeretlen tühegyek kutatják.

Utóhang

(Az Ingeborg Bachmann-nak írott versekhez)

„Szemekbe könny tolul. Süllyednek évek.
Ifjú szemöldököt fehér ceruza fest.
Csontvázak másznak elő döngütakból
sok száraz virággal beírt kereszt.”

(Ingeborg Bachmann: Egy országról, egy folyóról és a tavakról)

Az ázott kert a végső üzenet,
a gyümölcs alvadt vérfolt, holdfogyatkozás.
A nyár szerelme betemetődött,
római éjképbe vésődött halál.

A tujákat hátrahagyja: árnyait
karcolja az emlékek kútjára még,
gyermekkori meszesgödör világít,
sóvár vággyal, utolsó útbeszéd.

Fenevadak Róma díszes őrzői,
mozdulatlan kövek és tankönyv-lapok;
mindkettő egyszerre, távolodni is
a holt betűk hírével tudhatok,

s a kövekre folyt napfény szagával --
ez a Rózsa utca virágsövénye,
a kerti padnál a föld sebe éget,
egy ráncos kéz megsárgult öröksége.

A falikutakhoz kakas szólít,
rozsa virágzik az álom-helyeken.
Szolgák viskója; jeges palotában
bukott angyalsereg van jelen.

Ott rekedtek; a kiszáradt parton
halál paradézlik, a pusztulás
követ nyomon. A hét domb kísértete;
süllyednek az évek. Elmaradozom.

Ki ne mondd mégse; a szerelem zátony,
és bántatlanul nem marad senki sem.
A szív burkára rajzolt hieroglif,
halott madárraj diólevél-erezeten.

Az éveink gyilkosan fölfalnak;
a természet biztos sorrendet tart.
Hordókba gyűjtjük az esővizet,
s állócsillag parázslík talpünk alatt.